

Mi se spune Misa

Larisa Giurgiu

(specializarea *Limba și literatura engleză-Limba și literatura japoneză*, Facultatea de Litere, UBB, promoția 2014)

Copilul de zece ani care stătea pe canapeaua bunicilor și se uita la *anime*-uri nici nu visa la viața pe care adultul de treizeci de ani o trăiește acum.

Misa? Misa e porecla mea, dar toți prietenii și cunoștințele mă strigă așa. De ce? Ei bine, totul a început cu un *anime*: *Death Note*, dar, pe măsură ce am început să studiez limba și cultura japoneză, am descoperit cât de deosebit este acest nume și cât de mult mă identific cu el.

光彩 -Light - Brightness, illumination, to shine, to sparkle.

Honor - Fame, reputation, glory.

Scene - Appearance, state.

Blessing - Benefit, grace.

Time - Moment, date.

Respect - Showing respect for another's actions. e.g. 光臨 (visit)

Toate acestea descriu o mică fărâmbă din personalitatea mea și din caracterul meu. Poate că, la început, acest nume era doar o poreclă de adolescent, dar adultul a decis să trăiască și să devină vrednic pentru ceea ce reprezintă acest nume pentru el/ea.

Pasiunea pentru limba japoneză a apărut când am văzut primul meu *anime*, *Sailor Moon*. Mă uitam cu mirare la ceea ce eu îi spuneam „desen animat” și mă minunam de limba ciudată în care se vorbea.

Ani mai târziu, pasiunea mea pentru japoneză nu s-a diminuat, ci, dimpotrivă, a crescut și s-a dezvoltat într-o pasiune pentru florile de cireș japoneze, pentru mâncarea delicioasă, pe care am învățat să o și gătesc, și pentru stilul distins al japonezilor. Astfel, am decis să încep aventura vieții mele și să mă înscriu la Facultatea de Litere, pentru a studia limba japoneză.

Primul meu an a venit cu o mulțime de provocări: eram o studentă într-un oraș străin, învățând o limbă nouă și încercând să fac față provocărilor de a înțelege și a mă adapta la a învăța o gramatică și o scriere total diferite față de ceea ce învățasem până atunci. Am cumpărat o mulțime de cărți și culegeri sperând că o să mă ajute, dar realitatea este că doar exersând în fiecare zi am reușit să îmi îmbunătățesc dicția.

În următorii ani, totul devenise mai clar și am început să îmi fac prieteni japonezi, la festivalurile la care participam atunci în regim de voluntariat. Conversând cu un nativ, acesta m-a ajutat să mă simt mai încrezătoare în mine și în ceea ce pot învăța pentru a-mi urma pasiunea. Visul meu era să plec în Japonia și să lucrez pentru Ambasada României. Evident, asta nu s-a întâmplat, dar lucrurile s-au așezat pe poteca mea exact așa cum trebuiau.

Dupa anul 2015, eu și japoneza am luat o scurtă pauză. Am început să mă îndrăgostesc de cultura asiatică, în general, și am uitat de ce pornisem pe calea asta. Cum lucrurile nu se aliniază cum vrem noi, ci cum e scris să se alinieze, în 2016, în cadrul festivalului de film TIFF, unde participam atunci ca voluntar, mi s-a oferit ocazia să îi iau un interviu regizorului Sion Sono. Eram tare neîncrezătoare că voi reuși să îi adresez cele câteva întrebări pe care le aveam în japoneză, dar, spre surprinderea mea, cuvintele au curs, iar interviul a fost un succes. Am descoperit că japoneza nu o voi uita niciodată; face parte din persoana mea și din personalitatea mea.

Anii au trecut, eu am trecut prin multe aventuri, atât în viața personală, cât și în cea profesională, iar acum pot spune cu mândrie copilului cu un vis că nu, nu am ajuns să muncim la Ambasada României, dar colaborăm de câțiva ani, prin Comic con, cu Ambasada Japoniei și ne simțim împliniți. Japoneza nu am putut-o uita niciodată, e prezentă în viața noastră aproape în fiecare zi. Da, încă ne uităm la *anime*-uri sau seriale japoneze, dar acum nu mai e nevoie de subtitrări, putem înțelege ceea ce se vorbește (ei bine, parțial înțelege; întotdeauna e loc de îmbunătățiri).

Anul acesta a venit cu cea mai mare provocare în drumul meu personal. Am fost onorată să fiu asistenta Excelenței sale Dl. Takashi Katae, Ambasadorul Japoniei în România și a Doamnei Motoko Katae, în cadrul

festivalului TIFF. Anul acesta am realizat că visele pot deveni realitate, chiar dacă nu în forma în care sperăm noi la început.

Cei care vor să pornească într-o aventură și își doresc să învețe o limba nouă, japoneza e specială, deosebită, foarte grea, dar foarte frumoasă. Japoneza deschide porți către lumi neașteptate și chiar către alte limbi asiatice.

Întotdeauna este loc de mai bine, dar ceea ce e mai important e să faci primul pas.

Dragă cititor, dacă ai citit până acum, îți mulțumesc și sper că aceste umile cuvinte ale mele te-au influențat pozitiv și ți-au deschis o nouă perspectivă despre ceea ce poate însemna

limba japoneză.

Îți mulțumesc pentru lectură!

„Poți să mori întotdeauna. Să trăiești presupune adevăratul curaj.”
(Watsuki Nobuhiro)